

Пропонуємо увазі читачів дві маловідомі новели Ернеста Хемінгуея, що ввійшли до зібрання творів, підготовленого видавництвом «Дніпро». Обидві вони виразно фактографічні і цим наближаються скоріш до нарисів.

«Після дощу» — заключна частина триптиха, в якому автор, розповідаючи про кілька епізодів своєї подорожі до Італії в 1927 році, з іронією і сарказмом відтворює моральну атмосферу в країні, де хазяйнують фашисти. Уперше триптих опубліковано під назвою «Італія, 1927» і того ж таки 1927 року включено до книги оповідань «Чоловіки без жінок» під новою назвою «Che ti dice la patria?» (тут: «Які вісті з батьківщини?» — італ.). Його перші дві частини відомі радянському читачеві з російського перекладу.

Мисливська новела «Постріл» написана 1951 року на Кубі, в передмісті Гавани, де жив тоді Хемінгуей. І хоч основна дія твору відбувається в Сполучених Штатах, у вступній частині письменник кількома штрихами дає відчутти тогочасну напружену ситуацію в столиці Куби.

ЕРНЕСТ ХЕМІНГУЕЙ



Коли ми проїжджали передмістями Генуї, перішив дощ, і, хоч їхали ми дуже повільно, тягнучись за трамваями й вантажними машинами, рідка грязюка ляпала на тротуар, і перехожі, забачивши нас, ховались в під'їздах. У Сан-П'єр-д'Арені, промисловому передмісті Генуї, є широка вулиця з двома трамвайними коліями, і, щоб не забризкувати грязюкою людей, які поверталися з роботи, ми поїхали самою серединою тієї вулиці. Ліворуч від нас лежало Середземне море. Воно було збурене, високі хвилі розбивались об берег, і вітер шпурляв у нашу машину водяним пилом. Річище, яке ми поминули, в'їжджаючи до Італії, було тоді широке, кам'янисте й сухе, а тепер його до самих берегів заливала бурлива руда вода. Та руда вода знебарвлювала море, і його хвилі, розбиваючись, ставали прозорі й жовтаві проти світла, а вітер зривав з них гребінці й кидав на дорогу.

Повз нас промчала велика машина, і суцільна запона брудної води, збита її колесами, залила наш радіатор і вітрову шибу. Автоматичні щітки ходили сюди-туди, залишаючи за собою на склі пльвіку рідкої грязюки. У Сестрі ми спинились підобідати. Ресторан не опалувався, і нам довелося сісти до столу в пальтах і капелюхах. Крізь вікно ми бачили нашу машину. Заляпана грязюкою, вона стояла поряд з кількома човнами, що їх витягли на берег далі від хвиль. У тому ресторані видно було пару з рота.

*Pasta asquita*¹ була смачна, а вино відгонило галуном, і ми доливали його водою. Потім офіціант приніс біфштекси із смаженою картоплею. За столиком у другому кінці ресторану сиділи чоловік і жінка. Він був середніх літ, вона молода, вдягнена в чорне. Весь час, поки вони обідали, вона хукала парою в холодне вогке повітря. Чоловік дивився на неї і хитав головою. Їли вони мовчки, і він тримав її за руку під столом. Жінка була гарна, та обоє мали дуже сумний вигляд. Біля них стояла подорожня сумка.

Ми взяли газети, і я прочитав Гаєві вголос повідомлення про бої в Шанхаї. Після обіду він пішов з офіціантом шукати того місця, якого в ресторані не було, а я взявся витирати ганчіркою вітрову шибу, ліхтарі та номери нашої машини. Коли Гай повернувся, ми виїхали заднім ходом на дорогу й рушили далі. Виявилося, що офіціант завів Гаю до якогось старого будинку навпроти ресторану. Мешканцям будинку це здалося підозрілим, і офіціант мусив залишитись постерегти, щоб Гай нічого не вкрав.

— Хоч я й не розумію, як я міг би там щось украсти: для цього ж треба бути слюсарем-водопровідником, — сказав Гай.

Коли ми виїхали на мис поза містом, вітер ударив у машину з такою силою, що мало не перекинув її.

— Ще добре, що дме з моря, а не навпаки, — зауважив Гай.

— Еге, — докинув я. — Це ж десь тут утопили Шеллі.

— Ні, то було коло Віареджо, — сказав Гай. — Ти не забув, чого ми приїхали в цю країну?

— Ні, — відказав я, — але ж ми того не знайшли.

— Отож сьогодні ввечері й виїдемо з неї.

— Якщо встигнемо дістатися Вентімільї.

— Побачимо. Я б не хотів їхати цим узбережжям поночі.

Було тільки за полудень, і з-за хмар визирнуло сонце. Море внизу було голубе, з білими баранцями, що бігли в напрямі Савони. Позаду, за мисом, голуба вода зливалася з рудою. Попереду нас попід берегом плив вантажний пароплав.

— Ще видно Геную? — спитав Гай.

— Еге ж.

— За тим дальшим великим мисом вона сховається з очей.

— Ну, то ще довго буде видно. Я навіть досі бачу за нею мис Портофіно.

Нарешті Генуя зникла з очей. Коли ми виїхали на узвишшя, я озирнувся назад і побачив тільки море та смугу піщаного пляжу внизу в затоці, з витягненими на берег рибальськими човнами; над нами, на схилі пагорба, було якесь містечко, а далі, вдовж усього узбережжя — нові й нові миси.

— Уже не видно, — сказав я Гаєві.

— Та її вже давно не видно.

— Але ж ми не могли сказати напевне, доки не відїхали далі.

¹ Сірава з макаронів (італ.).

На узбіччі дороги показався знак із закрутом у вигляді літери «S» та написом «*Scvolta pericolosa*»¹. Дорога обминала мис, і вітер задував крізь тріщину в передній шибі. Попід мисом, над самим морем, пролягала пласка смуга суходолу. Вітер висушив грязюку, і колеса нашої машини почали збивати куряву. На тому рівному відтинку дороги ми випередили якогось фашиста, що їхав на велосипеді з важким револьвером у кобурі при боці. Вів вів свій велосипед посередині дороги, і нам довелось об'їхати його. Коли ми порівнялися з ним, він позирнув на нас. Попереду був залізничний переїзд, і, коли ми під'їхали до нього, шлагбаум опустився.

Поки ми чекали, над'їхав і той фашист на велосипеді. Пройшов поїзд, і Гай увімкнув мотор.

— Заждіть! — гукнув до нас іззаду велосипедист. — У вас брудний номер.

Я вийшов із машини з ганчіркою в руці. Номер було витерто, коли ми спинялись обідати.

— Його ж добре видно, — сказав я.

— Ви так вважаєте?

— Подивіться самі.

— Я не бачу. Він брудний.

Я витер номер ганчіркою.

— А тепер?

— З вас двадцять п'ять лір.

— За що? — спитав я. — Його ж і так було видно. А брудний він через те, що такі дороги.

— Вам не подобаються італійські дороги?

— Вони брудні.

— П'ятдесят лір. — Він плюнув на дорогу. — Це машина ваша брудна, і самі ви брудні.

— Гаразд. Але дайте мені квитанцію з вашим прізвищем.

Він витяг з кишені квитанційну книжку, переділену перфорацією на дві половини, так що квитанція відривалась і давалася платникові, а копія її залишалася при корінці. Проте в книжці не було копійки, щоб зробити копію.

— Платіть п'ятдесят лір.

Він заповнив квитанцію чорнильним олівцем, одірвав її від корінця й подав мені. Я прочитав.

— Тут написано двадцять п'ять лір.

— Помилка, — сказав він і виправив двадцять п'ять на п'ятдесят.

— А тепер заповніть другу половину. І там теж поставте п'ятдесят.

Він усміхнувся чарівною італійською усмішкою і написав щось на корінці, тримаючи книжку так, щоб я не бачив.

— Ідьте собі, — мовив він, — поки ваш номер знову не забруднився.

Після того як стемніло, ми їхали ще дві години й заночували в Ментоні. Там було з вигляду дуже весело, чисто, спокійно і приємно. Ми проїхали по Італії від Вентімільї до Пізи й Флоренції, далі через Романью до Ріміні, а потім через Форлі, Імолу, Болонью, Парму, П'яченцу й Геную назад до Вентімільї. Уся ця мандрівка забрала в нас лише десять днів. Ясна річ, що за такий короткий час ми не мали змоги дійти певного висновку щодо становища країни чи народу в цілому.

¹ Небезпечний поворот (італ.)



Ми саме полуднували, сидючи біля купального басейну. Як на Кубу, день був гарячий, бо вітер з моря зовсім ушух. Але вода у басейні, в затінку дерев, була холоднувата, а як зайти в неї далі, з глибшого краю, то майже холодна.

Я помітив тих двох негрів лиш тоді, коли вони підійшли до столика, занесеного від спеки в зелену альтанку. Перед тим я дивився на відображення бамбука й тополь у воді басейну, а коли звів очі й побачив їх двох, уже біля столика, то зрозумів: увага моя вже не та, що колись. Наблизились вони, перебуваючи поза полем мого зору, але я міг би помітити їх, коли вони виходили з-за рогу душової.

Один був дуже великий і кремезний, обличчя його я вже десь бачив. Другий був його *guardaspaldas*. Тобто — охоронець, що має оберігати свого хазяїна від пострілу в спину. Йому не потрібно бути великим на зріст, дуже високим, і він завжди тримається трохи позаду й крутить головою, як ото бейсболіст на подачі, що стежить за переміщеннями супротивника на полі. І в тих *guardaspaldas*, — так їх звичайно коротко називають, — потім так само болить шия, як і в бейсболістів-подавальників після гри чи в льотчиків-винищувачів, якщо вони залишаються живі після запеклого бою з ворожими літаками.

Той перший, що скидався зовні на збільшеного Джо Уолкотта, при-
ніс мені листа. Лист був від нього самого. Виходило так, що йому добре
припекло і він мусить негайно виїхати в одну південноамериканську
республіку. Його безпідставно звинуватили в тому, ніби він був у дру-
гій машині під час наскоку, здавна відомого під назвою «раз-два — та
й нема», в якому двох чоловік убито і п'ятьох поранено. Першою маши-
ною проїжджають повз будинок своїх знайомих, наперед упевнившись,
що ті вдома і їх можна заскочити зненацька. Проїжджаючи, стріляють
по будинку — просто так, аби тільки дати про себе знати. А коли зна-
йомі, неушкоджені й сповнені справедливого обурення, висипають на-
двір із зброєю в руках, над'їжджає друга машина, уже з верховодами,
які й викочують їх до ноги.

Отож цього чоловіка, як він мені пояснив, безпідставно звинувати-
ли в тому, ніби він був одним із тих верховодів. Його, мовляв, уже не
раз отак безпідставно звинувачували. Він назвався приятелем одного
мого знайомого, котрого застрелили на вулиці із тридцятьма п'ятьма
центами в кишені і котрий за все своє життя не взяв ніде ані цента чужо-
го й не надбав статків, навіть будши на урядовій посаді. Гадаю, ви
розумієте, панове, що в наш час це таки неабияк.

Той мій знайомий, що його застрелено, колись був одним з найкращих
гравців університетської команди. Він добре грав у захисті, а як
треба, то й у півзахисті. Коли його вбили, він очолював у республіці де-
партамент спорту. За те вбивство так нікого й не покарали. Казали,
ніби мій знайомий і сам легко пускав у хід зброю, однак я ніколи не чув,
щоб він застрелив когось ні за що. У всякому разі, коли застрелили його,
в кишені у нього було тридцять п'ять центів, грошей на його ім'я
в жодному банку не лежало, і зброї при собі він не мав.

То от цьому чоловікові, що назвався його приятелем і чие обличчя
я вже десь бачив, потрібно було п'ятсот доларів. Я сказав йому: двісті.
Сподіваюся, його більш ні в чому безпідставно не звинуватять, поки він
не виїде звідси.

А тепер, маючи за тло всі оті «стрель-пострель», я збираюся напи-
сати дві тисячі слів про полювання на антилоп, де ви вбиваєте тварину,
яка відстрілюватись не може.

Є два способи полювання на вилорогих антилоп, ба навіть не два,
а три. Один із них — пальнути у вилорога, що унадився ходити коло
обгородженого випасу на чиемусь задвірку і почуває себе там як удо-
ма. Його підстрілює першого ж дня мисливського сезону якийсь піжон,
приваблений у Вайомінг рекламою, що обіцяє: «Антилопу вам гаранто-
вано», — отож він і никає по околиці, шукаючи тієї гарантованої антило-
пи. Часто-густо вилорогові влучають у черево, і він намагається втекти
з продірявленими тельбухами чи перебитою ногою. Та зате ж він просто
отам, коло огорожі, панове, і яким чудовим трофеєм буде його голова!

По-друге, на рівнинах і отій пересіченій місцевості між Каспером
і Ролінсом, штат Вайомінг, на антилоп полюють з військових штабних
машин, що вміщують чималенький гурт стрільців, і з «джипів», з яких
може стріляти всього двоє-троє, і з ваговозів — о, то вже цілі загони
мисливців, хоча й вигод ніяких, бо ваговоз і є ваговоз. Та ви ж вируши-
ли по антилоп, братці, а стрільбу вам і тут гарантовано. Усі згадані
транспортні засоби доправлять вас до самих тих страхітливих хижаків,
і ви дістанете змогу довести, як влучно — чи невлучно — ви стрі-
ляєте. Затамуйте на хвилю віддих, підведіть мушку, проріз чи пере-
хреста оптичного прицілу вилорогові під лопатку — і спускайте курок.

Ото буде трофей, братці, якщо ви добре поцілили, й вибрали найбільшого самця, й не підстрілили замість того самицю, прийнявши її вуха за роги. А ще може бути, що ви тільки прострелили антилопі обидві лопатки, і вона ще жива й силкуватиметься зіп'ястись на ноги, дивлячись, як ви підступаєте до неї з ножем. І в очах її ви побачите німе запитання: «Та за що ж, у біса, мені така доля?»

І нарешті, третій спосіб — полювати у гористій місцевості, пішки або верхи на коні, і тут вам жодної антилопи не гарантовано. Автор цих рядків, багато міркувавши і визнавши себе з усіх поглядів винним, дійшов висновку, що просто гріх убивати будь-яку некровожерну тварину з іншою метою, ніж на м'ясо. Тепер, коли з допомогою заморожування м'ясо можна зберігати тривалий час, мисливців стало чи не надто багато. Аж так багато, що ви можете вважати себе щасливчиком, якщо за три дні ~~вашого~~ полювання якийсь бевзь хоч раз не пальне у вас чи у вашого коня. І коли таке станеться, реакція має бути тільки одна: негайно стріляйте у відповідь, поціляючи якомога нижче. Бо антилопи, олені та лосі відстрілюватись не можуть, і хоч який би темний у мисливській справі був той бевзь, що відкрив по вас вогонь, цю основоположну істину він знає. А якщо ви й поцілите в нього, сучого сина, це буде всього-на-всього нещасливий випадок на полюванні. Отож відстрілюйтесь, коли у вас стріляють.

Ніколи не піднімайте білого прапорця — вас можуть прийняти за білоголового орла. А якщо почнете вимахувати червоною хусткою, що їх ми пов'язуємо на наші стетсонівські капелюхи, відколи мало не всі стали мисливцями, можуть подумати, що то лисиця, або ще й гірше — якийсь підривний елемент. Та досі мені ще не траплялося бачити, щоб хтось стріляв і далі після того, як пальнути йому у відповідь. А надто якщо пальнути низом, цілячись туди, де мають бути його ноги.

Звісна річ, можна вирушити на полювання з мегафоном за плечима і, коли хтось у вас стрельне, просто гукнути в мегафон: «Гей, брате-мисливцю, не стріляйте, будь ласка! Я з двоногих тварин, що сплячуть прибутковий податок, і цього року сезон на нас іще не відкрито... Ви помилилися, друже».

Можна висловитись і коротше, більш по-спортивному: «Припиніть вогонь, спортсмен! Це я!»

Та поки разом з ліцензіями нам ще не видають відповідних мегафонів, я маю намір і далі стріляти у відповідь щоразу, як котрийсь брат-мисливець стрельне в мене. Бо то може бути навіть і не брат-мисливець. То може бути якийсь давній знайомий чи товариш дитячих і отроцьких літ.

А тепер — про антилоп у гористій місцевості.

То було кумедне полювання. Зі мною поїхали троє моїх синів, і один з них, Джек, піхотний капітан, що служив тоді у Берліні, — завзятий рибалка; отож йому закортіло половити лосося в Пахсімерої. (Ніякого лосося там не було.) Двоє менших хлопців поділились: один весь час залишався при мені, а другий пристав до тієї Джекової операції «Ніякого лосося».

Ми розраховували натрапити великих вилорогів у видолинках ген над межею лісу. Але їх уже хтось сполохав. Так чи не так, а щось було негаразд і, як видно, надовго. Антилопи трималися по узвишшях, бачили нас за добру милю й були збуджені та насторожені.

Ночували ми внизу, на березі Пахсімероя, в хатині одного старого дивака, що прозивався Ветераном. За тих часів ще не було ДДТ й інсектицидних прискавок, і той Ветеран вигодовував замість худоби над-

стійкі породи блошиць. Тейлора Вільямса, якому було тоді вже під шістдесят, він називав молодиком, а мене — синком. «Чуєш, синку, — казав він, — з тебе вийде непоганий іздець, та й стріляєш ти добряче, і якщо ти виб'єшся в люди, я пишатимусь тобою».

Або ще: «Чуєш, синку, коли це справді твої хлопці, їм треба чогось випити. — А потім запитував: — То що там у тебе є?»

Ми приїхали туди із Сонячної Долини, штат Айдахо, трохи розм'яклі від плавального басейну, ночей у «Барані», колеса фортуни в Кетчемі; але Ветеран швидко поклав цьому край. Ми піднялися верхи на гребінь пасма, звідки відкривався краєвид аж ген до Середньої розтоки Салмона, на узгір'я, кращих за які я ніде не бачив. Потім спустилися з гребеня, перевалили через гору, тоді повернули назад і пагорбами та видолінками з'їхали вниз до підгір'я, а там і на рівнину. І весь час бачили антилоп; та вони помічали нас за милою їй тікали геть з очей. У Тейлора був білий кінь, і Ветеран почав кивати на нього: «Отой молодик на білому коні. Це він розполохав усіх антилоп».

Наш перший день припав на суботу, і ввечері у Голдберзі, де в них якась копальня, як завжди суботніми вечорами, була велика гуляня. Хлопці лягли спати в машині, а Тейлор Вільямс, я та ще один з наших, на прізвисько Буйний Білл, що бив і правою, і лівою не гірше за самого Стена Кетчелла, вирушили до Голдберга. Ветеран залишився удома, плекати своїх блошиць.

То був шалений вечір, хоч сам я не вступав до жодної бійки. А нагод, як на когось менш миролюбного, випадало з добрий десяток. Тейлор ніколи не б'ється, бо йому це вже ні до чого, і я теж намагаюсь уникати бійок. А от Буйний Білл, що доглядав наших коней, визирив-таки собі помічника шерифа з одного сусіднього містечка, який колись чи то посвідчив проти Білла в суді, чи то зробив йому іншу капость. Буйний Білл викликав його надвір і дав йому добрячого чосу. В цьому ділі Буйний Білл мастак, годі й говорити. За кожним ударом чути було, як у тому шерифовому помічникові щось хряскало. Шерифів помічник відбивався чимдуж, але то йому була не судова зала. Нарешті щось у ньому хряснуло востаннє, і він сам хряснув додолу. Ми вгамували Буйного Білла, подали першу допомогу шерифовому помічникові й поїхали додому. Після цієї бійки веселощі у Голдберзі якось ураз пригасли.

Другий день був такий самий, як і перший. Тільки тепер антилопи помічали нас за півтори милі, озиралися через свої гарні брунатні спини й пускалися навітки, показуючи нам білі охвістки. Ми піднялися на гребінь пасма. Потім заблокували кілька видолинків і об'їхали їх з усіх боків. Ми прочесали вздовж і впоперек усю гору, скрадаючись там, де антилопи не могли нас бачити; злазячи з коней і видаючись на узвишшя й звідти оглядаючи схили в бінокль.

Ми їздили нагору, згори, довкіл гори. На той час нас тільки й було: Джіджі, мій найменший син, що їздить верхи так, наче в сідлі й народився; Тейлор Вільямс, старий полковник із Кентуккі, здатний за триста ярдів покласти вас на місці з позиченої гвинтівки; Ветеран, що його треба було триматися з навітряного боку, бо, мабуть, саме отой його дух і розігнав усіх антилоп; і нарешті я, на добрячій кобилі, що мала в голові чи не більше за мене. То була стара ковбойська конячина.

Отак минув другий день, і коли ми спустилися на глинясту береговину, а там і на прибережну рінь, і, переїхавши дерев'яний місток, опинилися у тополиному гаю, на небі вже світив місяць. Хóроше було того вечора, злізши з коней, сидіти у Ветерановій хатині й слухати розповіді нашого безрибного рибалки, а що ми привезли з собою лимонів, то ще й попивали віскі з лимонним соком. Ветеран сказав, що зроду не пив мішаних напоїв, але цього разу вже покуштує.

— Скільки вам років, Ветеране? — спитав я.

— Синку, — відказав він, — коли на річці Літл-Біг-Горн убили генерала Джорджа Армстронга Кастера¹, я вже й тоді був у літах.

То була зовсім неможлива річ, і я спитав Ветерана, скільки, на його думку, років Тейлорові.

— Він ще юнак, — сказав він.

— А мені скільки? — спитав я.

— Ти й зовсім зелений.

— Ну, а мої хлопці?

— Ніякі вони не твої, крім отого, котрий разом із сідлом зліплений.

— А звідки ви родом, Ветеране?

— Про те лиш бог знає. А я забув.

— Ви коли-небудь були у Монтані?

— Аякже.

— А у Вайомінгу?

— Був, ще за війни з індіанцями, ми тоді тягали колоди до форту.

Це теж було неможливе, і я спитав його, чи знав він Тома Горна.

— Чи знав я Тома? Та я ж сам чув, як він промовляв з помосту, коли йому накидали на голову каптур... ні-ні, брешу, на Тома каптура не накидали... То ось що він сказав: «Панове, у цьому житті мені вже потрібні тільки важкі черевики та ще — щоб добряче смикнуло. А всім моїм ворогам я прощаю. Амінь». Люди кругом плакали, тільки Том не плакав. Стояв отам на помості, і видно було, що він не такий, як усі. Одначе бажав він лише важких черевиків та доброго посмику, щоб зашморг міцніше затягся. Бо то найгірше, що може бути, коли зашморг як слід не затягнеться. Я не раз бачив, як ото вішають, з самого малку, і нічого доброго в тім нема. Ні для тих, кого вішають, і ні для кого. Це просто помста, тільки дозволена законом.

Наступного дня ми зібралися вдосвіта: коні стояли засідлані, рушниці в чохлах приторочені напoxваті, і тільки Буйний Білл ховав збиті руки й був ніби засоромлений. Ми знали, що той шерифів помічник у бійці нічого не вартий, і Білл серед ночі раптом згадав про це. Йому стало гидко на душі, бо сам він був справжній боксер і міг битися з ким завгодно. До того ж він зламав шерифовому помічникові щелепу — ми всі чули, як вона хряснула. І тепер збиті руки весь час йому про це нагадували. На полювання з нами він не поїхав. Лишився при хатині та оборі із своїми гризотами через ту щелепу.

Отож ми вирушили на світанку, коли над рівниною ще не розвіявся туман, і побралися нагору заростю шавлії.

— Що ви скажете, полковнику? — спитав я Тейлора

Джіджі спав у сідлі, полишивши все інше на свого коня.

— Гадаю, сьогодні ми їх таки заскочимо, — відказав Тейлор. — Ми в них ні разу не стріляли, а сьогодні вже третій день, і вони до нас по-

¹ Американський генерал, що загинув у 1876 році у війні з індіанцями.

малу звикають, тож деякі великі самці уже навряд чи тікатимуть. Вони не знають, що ми таке, а цікаво ж дізнатися.

Ми робили те саме, що й у попередні дні: вибрались нагору, обнишпорили видолінки, западини й узвишшя, а тоді рушили вниз і навскоси схилом.

Тоді ми й натрапили на табунець антилоп, які чи то спали, чи то паслись у видолінку, і дорога до втечі в них була тільки одна. Я зіскочив з коня й видобув із чохла свій добрий старий штуцер. Ми спускалися вниз, маючи їх перед себе. І тоді я побіг наперейми. До того місця, де вони мали вискочити з видолінки, було ярдів двісті чи двісті п'ятдесят. І коли вони вимчали табунцем на край узвишшя, я вибрав найбільшого вилорога, повів мушку поперед нього, а тоді легенько натиснув спусковий гачок, і куля перебила йому карк. То був напрочуд вдалий постріл.

Ветеран сказав:

— Ач поганець. Я ж таки знав, синку, що колись із тебе будуть люди.

Тейлор спитав.

— А ви хоч знаєте, скільки пробігли і з якої відстані стріляли? Ось я піду виміряю кроками.

Мені було до того байдуже, бо мисливцям однаково ніхто ніколи не вірить, а вся втіха — коли ото біжиш, і силкуєшся погамувати в грудях серце, наводячи рушницю, і затримуєш віддих, набравши чисто-го й п'яного повітря, і ведеш мушку попереду цілі, і водночас легенько натискаєш гачок.

Оце і все оповідання про антилоп.

*Переклав з англійської
Володимир МИТРОФАНОВ*